

paaliggende, at der ikke skeer bybe Indgreb i de delicateste Forhold. Jeg skal som Exempel kun nævne hvad der her er Hovedsagen, nemlig Memoirerne. Det er vel bekendt, at saadanne Memoirers Forfattere ofte have efterladt sig den udtrykkelige Bestemmelse, at de først om et vist Antal Aar maae offentliggøres, og Enhver indseer Grunden dertil, at de nemlig, naar de skulle være fuldkomment sanddrue, maae ofte komme i det Tilfælde at affløve Kjendsgjerninger og berøre Personligheder paa mange Maader, som ikke blot Forfatteren i levende Live ikke anseer for usseligt, men som han heller ikke vil udsætte sine Efterladte at blive lagte for Had for. Her er altsaa Spørgsmaalet et noget andet. Men Udvalget er dog kommet til det Resultat, at omtrent den samme Folge maa indtræde i dette Forhold som i hiint. Vel maa det nemlig staa fast, at uden Forfatterens Samtykke kan Ingen udgive Manuskripter, og at efter hans Død ere de Samme, der ere nærmest til at arve den finantistelle, den pecuniaire Fordeel af hans Efterladenskab, ogsaa de Nærmeste til at værne om hans politiske Ære, Familieforhold o. s. v., nemlig først den Ven, som Forfatteren mulig ved Testament har indsat til literair Arving, dernæst Egteskallen og Livsarvingerne og derefter Søstene; men det er dernæst ogsaa fundet, at, hvor meget man end maa respektere Manuskripters Hellighed, maa der dog indtræde en Tid, da den forsvinder for Historiens Ret, og her troer jeg ogsaa, at man kan sige, at efter 30 Aars Forløb maae de Paagjældende Forhold ligge saa langt tilbage i Tiden, at man uden Betænkelighed kan overantvordes dem til Historien. Det er ganske vist, at denne Tidsfrist som enhver anden er noget vilkaarlig. Der kan f. Ex. være Memoirer, der omhandle et Højs hemmelige Historie, hvor det da er af Betydning, om det omtalte Dynasti er uddød eller endnu blomster; men her er dog en saadan Coincidence i Resultatet, at man har troet at kunne sammensætte det i een Bestemmelse. Som Redaktionsbemærkning skal jeg endnu tilføie, at man kan ikke simpelthen sige: mangfoldiggjøre Manuskripter eller Prædikener o. s. v., da det er Enhver bekendt, at mundtlig holdte Taler ikke kunne gaae i Bog-

trykkeriet uden at forvandles til Manuskripter. Udvalget har derfor foreslaaet at sætte istedet: „hans haandskrevne Arbejder“. Det sidste Ændringsforslag frasaalder Udvalget; det er en Redaktionsbemærkning, som jeg ved senere Eftertanke finder at grunde sig paa en Misforstaaelse.

Da Ingen optog det saaledes frasaalderne Forslag af Udvalget til § 15, var det bortfaldet.

Man gik derpaa, da Ingen ellers forlangte Ordet, over til Afstemning, hvorved

Udvalgets første Forslag til § 15: „ellers hans lovlige Arvinger“ forandres til:

„eller den, der er indtraadt i hans Ret (§ 3) førend 30 Aar efter hans Død,“ vedtoges eenstemmigt med 40 Stemmer.

Det andet Forslag af Udvalget til samme Paragraph:

at „Manuskripter“ forandres til: „hans haandskrevne Arbejder“, ansaaes som en Redaction vedtaget uden Afstemning.

Derefter sattes de til § 17 stillede Ændringsforslag under Forhandling.

Ordføreren: Disse Forslag maae betragtes som eet eneste og gaae ud paa yderligere at give en Betyggelse imod den Fare, den høitærede Kirke- og Undervisningsminister ved Sagens anden Behandling paapegede, at nemlig den hjemlede Ret til at foredrage et Digt eller Dele af samme og ved Concerter at opføre enkelte Nummere af dramatiske Compositioner kunde blive misbrugt til en virkelig scenisk Opførelse. Jeg troer, at det, der er det Charakteristiske for den Opførelse af saadanne Værker, der kan tilstedes, er, at den skeer uden sceniff Udstyr, og uagtet jeg troer, at det laa i det blotte Ord „foredrage“, vil det tjene til yderligere Tydeliggjørelse, at der tilføies til „dramatisk Composition“ Ordene „paa samme Maade“, d. e. uden Drappert;